

Beretn. om den 33. internat. arbejdskonference i Genève 1950.

Den engelske og den amerikanske regeringsrepræsentant oplyste, at deres regeringer i princippet havde gennemført ligelønsprincippet for statsansatte og fandt, at udvalget navnlig burde koncentrere sig om det fundamentale ved ligelønsprincippet nemlig: at der ikke gøres nogen forskelsbehandling med hensyn til aflønningen alene på grund af arbejdernes køn.

Den svenske regeringsrepræsentant gav udtryk for, at spørgsmålet om lige løn var nøje knyttet til de socialpolitiske problemer, hvis udvikling regeringerne i stedse stigende omfang er interesseret i. Den svenske regering var derfor parat til at yde sin medvirken til at nå til internationale bestemmelser. Disse kunne imidlertid for tiden tage form af en henstilling og udformes på en sådan måde, at man fuldt ud tog hensyn til de lande, hvor lønfastsættelsen — som f. eks. i Sverige — sker ved kollektive forhandlinger parterne imellem uden indblanding fra offentlige myndigheders side.

Den engelske arbejderrepræsentant gav på sin gruppes vegne udtryk for, at et flertal inden for gruppen var stemt for en konvention om emnet, uanset at de måtte erkende vanskelighederne ved at gennemføre en sådan konvention. Senere udtalte den hollandske arbejderrepræsentant på gruppens vegne, at det formentlig ville være naturligt, om man til sin tid nåede frem til såvel en konvention som en henstilling. Han stillede derfor forslag om, at spørgsmålet om de internationale reglers form skulle udskydes indtil arbejds-konferencen 1951. Dette forslag blev vedtaget af udvalget. Udvalget drøftede derefter nærmere indholdet af det spørgeskema, som nu skal udsendes til de forskellige regeringer med henblik på tilvejebringelse af en konvention eller en henstilling.

De slutninger, udvalget kom til, indeholdes i et bilag til udvalgets beretning. Indledningsvis bestemmes det, at arbejdskonferencen i 1951 skal træffe bestemmelse om formen for de internationale regler. Det andet kapitel omhandler de almindelige principper. Det udtales her indledningsvis, at man med henblik på tilvejebringelsen af nærmere regler ved „løn“ forstår „den sædvanlige grund- eller minimumsløn eller vederlag“ samt „enhver yderligere indkomst enten kontant eller in natura, som arbejderen modtager fra arbejdsgiveren som følge af hans beskæftigelse for denne“. Endvidere udtales det, at man ved udtrykket „lige løn for mandlige og kvindelige arbejdere for arbejde af samme værdi“ forstår, at lønsatserne skal fastsættes uden forskelsbehandling på grund af arbejdernes køn.

Det understreges endvidere, at lige-løns princippet gennemførelse bør understøttes ved hjælp af den nationale lovgivning, gennem kollektivaftaler og ved et samspil imellem det offentlige på den ene side og organisationerne på den anden side.

Udvalgets beretning konkluderer i en resolution, hvorefter konferencen dels tager udvalgets beretning til efterretning, særligt for så vidt angår de forslag, hvorom regeringerne skal udtale sig med henblik på tilvejebringelse af en konvention og (eller) en henstilling, dels beslutter at optage spørgsmålet om lige løn for mandlige og kvindelige arbejdere for arbejde af samme værdi på dagsordenen for konferencen 1951. Beretningen blev i udvalget vedtaget med 50 stemmer for og 39 imod, medens 7 afholdt sig fra at stemme.

På plenarforsamlingen fremkom den svenske arbejdsgiverrepræsentant med følgende erklæring på de fire nordiske landes arbejdsgivers vegne:

„Allerede på et tidligt forberedende stadium, da dette emne blev behandlet i de respektive lande, tog de nordiske arbejdsgivere det standpunkt, at emnet ikke er egnet til international løsning for tiden. Under drøftelserne i det tekniske udvalg har de nordiske arbejdsgivere fastholdt dette synspunkt. Denne opfattelse hviler på den kendsgerning, at de tekniske, sociale og økonomiske vilkår er vidt forskellige i de forskellige lande, hvortil